

ling, at vi naturligvis ville give denne ny Regering, af hvilken Folket ventede sig saa meget, Respit til at gennemføre de Reform-er, som staa paa dens Program. Vi vilde bedømme den saglig, betimelig og retfærdig i hvert enkelt Tilfælde, men endnu synes jeg, der kun er blevet lagt i den gale Vægtskaal. Der ligger allerede Bladprivilegier, Justitsraadstitler og Ridderkors til Ministeriets Venner. Nu foreslaar man, at der skal lægges $\frac{1}{4}$ Million Kr. til Prinsesser, og om lidt foreslaas der, at der skal lægges 5 Mill. til Militarismen. Dette vejer til i den gale Vægtskaal, og der skal meget til i den anden Vægtskaal for at kunne veje op blot imod en saadan Bevilling som den paa 240,000 Kr. til Prinsesserne, og som altsaa lægges i den gale, udemokratiske Vægtskaal. Det er en Bevilling til den Side af Samfundet, hvor der i Forvejen er nok. En saadan Bevilling vil kræve en meget stor Modvægt, meget mere end de 240,000 Kr., hvis der paa nogen Maade skal blive Tale om Balance. Jeg tør sige, at Flertallet af det danske Folk mener, at disse 240,000 Kr. bevilges til fuldkommen Unytte, uden at der er nogen som helst Trang der, hvorhen disse Penge skulle gaa. Penge, der bevilges paa den Maade, kræve ikke blot en tilsvarende Sum i den anden Vægtskaal til Nytte og til de Steder, hvor der er Trang dertil, men man maa der kræve saa meget mere, da der bliver Tale om virkelig nyttige Bevillinger til Steder, hvor der virkelig er Trang dertil. Jeg siger, der skulde være mindst 10 til 20 Gange saa meget i den venstre Vægtskaal, for at det skulde kunne veje *det* op i Folkets Øjne, man nu lægger i Højres Vægtskaal. Jeg indrømmer ogsaa her, at den højt-ærede Regering har en Reform paa sit Program, der kan veje umaadelig meget op; det er en Reform, som Konseilspræsidenten antydede i Kongens Have angaaende Udvidelse af den almindelige kommunale Valgret. Den Regering, der gennemfører denne Reform, skal meget tilgives, thi den har gjort meget for den demokratiske Udvikling her i Landet. Maaske mener Regeringen i dette Øjeblik, at det er nødvendigt, at den stiver sig af til forskellige Sider, inden den tager fat paa denne store Reform; maaske mener den, at det er taktisk klogt at stive sig af over for de højere Steder og over for Militarismen, inden den tager fat paa denne store Op-gave, den har sat paa sit Program. Jeg tror dog ikke, at en demokratisk Regering behøver at bruge, har Ret til at bruge

nogen anden Støtte end Folkets Tillid. Det kunde let blive en Fejltagelse, om man troede at kunne stive sig af over for andre. Efter Systemskiftet, rettelig forstaaet, gælder her kun et, og det er Folkets Tillid, og Folket vil ikke forstaa, at dette skal være den nødvendige Begyndelse til den ny Reformera. Endnu er der ikke forelagt noget Lovforslag om den almindelige kommunale Valgret. Vi skulle taalmodig indrømme den ærede Minister den fornødne Respit, det indrømmer jeg. Maaske det ikke er kommet endnu, fordi Indenrigsministeren, hvem denne Sag nærmest paahviler, endnu ikke har kunnet give Møde i Tinget; men Befolkningen vil alligevel ryste paa Hovedet og sige: Der er endnu ikke kommet noget Forslag om den almindelige kommunale Valgret; men der er allerede kommet Forslag om Prinsessernes Medgift, om Feltskyts o. s. v. Folket vil ikke rigtig kunne forstaa det; det vil spørge sig selv: Er det kun os, det store, brede Lag, hvem Formaningerne om Taalmodighed og Sparsommelighed gælde? Er det ikke de andre, dem, der allerede staa højt i Samfundet, dem, hvem der allerede gennem en Aarrække er bevilget saa meget, disse Formaninger gælde? Skal der være Tale om Taalmodighed og Sparsommelighed, synes jeg først, der skulde være Tale om de Kredse i Samfundet, der have mest, og over for hvilke man derfor bedst kan vise Sparsommelighed, som ere bedst stillede, og som man derfor bedst kan forlange Taalmodighed af.

Mit Parti vil i hvert Fald nedlægge den allerbestemteste Protest mod denne Anvendelse af Statens Midler, af Folkets Ejendomme, af disse Penge, der, som hin Professor sagde, repræsenterer en Sum af Savn og Lidelser, der, som det ærede Medlem for Kjellerup (Anders Jensen) sagde, ere Blodpenge, opkrævede af den fattige Befolkning. Vi nedlægge den bestemteste Protest og haabe, at Flertallet, vi tro i hvert Fald adskillige Medlemmer af det, ville følge os i denne Protest.

A. Nielsen: Det forekommer mig, at det ærede Medlem har lagt Tonen for højt op til, at man kan tage ham alvorlig. Realiteten i det ærede Medlems Foredrag minder vel meget om Mrs. Caudles Gardinprædikener til at opfordre til Diskussion. Den højtærede Konseilspræsident har forelagt os dette Forslag og har ved Fremlæggelsen fremsat sin Motivering derfor; jeg skal henvisse dertil. Jeg finder blot Anledning til at sige, at da dette Forslag